

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 46, 2016

Nummer 46, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:9072](#) 10-11-2016

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:8858](#) 11-11-2016

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:8806](#) 03-11-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:13543](#) 07-09-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:13398](#) 26-04-2016

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:341](#) 15-01-2016

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind. Rechthebbende verzoekt met behulp van een gemachtigde om opheffing van het bewind. De bewindvoerder voert aan dat rechthebbende niet zonder zijn toestemming een advocaat mag inschakelen bij het verzoek. Onaanvaardbare inbreuk op artikel 6 EVRM volgens de kantonrechter.

De gemachtigde van rechthebbende dient namens rechthebbende een verzoek in tot opheffing van het bewind over haar goederen. De bewindvoerder, een rechtspersoon, voert ter zitting aan dat de rechthebbende niet zonder zijn toestemming/medewerking een advocaat mag inschakelen om rechtsbijstand te verlenen bij het onderhavige verzoek. Gewezen wordt op een uitspraak van de Rechtbank Noord-Nederland (ECLI:NL:RBNNE:2015:5253).

De kantonrechter overweegt dat de rechthebbende tijdens het bewind slechts met medewerking van de bewindvoerder of, indien deze weigerachtig is, met toestemming van de kantonrechter over de onder bewind staande goederen kan beschikken. Naar het oordeel van de kantonrechter is het inschakelen van rechtsbijstand ten behoeve van het doen van een verzoek tot het opheffen van het bewind geen daad van beschikken over onder bewind staande goederen, als bedoeld in dit artikellid. Daarnaast overweegt de kantonrechter dat het een onaanvaardbare inbreuk op het recht op toegang tot de rechter, zoals geformuleerd in artikel 6 EVRM, zou maken, indien de rechthebbende medewerking zou moeten hebben van de bewindvoerder bij het doen van een verzoek tot opheffen van het door (juist) die bewindvoerder uitgeoefende bewind. Ten slotte overweegt de kantonrechter dat een dergelijke beperking van het recht ontslag van de bewindvoerder te verzoeken, ook niet voortvloeit uit de wet. De kantonrechter verklaart de verzoeker niet niet-ontvankelijk.

Inhoudelijk wordt het verzoek afgewezen.

Kanttekening: Gaat het wel om een onaanvaardbare inbreuk op het recht op toegang tot de rechter? Als de bewindvoerder medewerking weigert aan de inschakeling van een gemachtigde, kan steeds machtiging aan de kantonrechter worden verzocht. Verder gaat het wel degelijk om het beschikken over de goederen van betrokkene, namelijk over geld. Het betreft geen daad van gewoon

beheer. In de derde plaats merkt de kantonrechter op dat een dergelijke beperking van het recht ontslag van de bewindvoerder te verzoeken, niet voortvloeit uit de wet. Het ging in dit geval niet om ontslag van de bewindvoerder, maar om opheffing van het bewind. SW

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:8858

Zaaknummer: KTN_5273118-11112016

RECHTSPRAAK

Geschil ex artikel 1:253a BW. Ex-echtgenoot weigert toestemming te geven aan de moeder om verzoek tot geslachtsnaamswijziging van hun beide kinderen in haar achternaam te doen. Hof verleent de ontbrekende toestemming.

De rechtbank heeft het verzoek afgewezen om in het kader van geschilbeslechting ex artikel 1:253a BW toestemming te verlenen tot het doen van een verzoek tot geslachtsnaamswijziging voor beide minderjarige kinderen. Het hof wijst het verzoek toe en overweegt als volgt.

Het gaat in dit geval om ouders die in 2005 gescheiden zijn. Zij hebben het gezamenlijk gezag over hun beide in 2001 respectievelijk 2003 geboren kinderen. De kinderen wonen bij de moeder. Sinds 2007 is er geen omgang of contact meer tussen de man en de kinderen. De moeder heeft een nieuwe partner. Zij hebben samen een dochter die in 2008 is geboren. Deze dochter heeft de geslachtsnaam van haar moeder.

In deze gevallen moet een eensluidend verzoek tot geslachtsnaamswijziging van de wettelijke vertegenwoordiger en van degene wiens geslachtsnaam ten behoeve van de minderjarige wordt verzocht, worden gedaan (artikel 3 lid 1 Besluit geslachtsnaamswijziging). Dit betekent dat de vader als wettelijke vertegenwoordiger van de beide kinderen en de moeder eensluidend een verzoek tot geslachtsnaamswijziging moeten doen. Het hof heeft de beide minderjarigen over het verzoek tot toestemming gehoord.

Vast staat dat beide minderjarigen reeds geruime tijd (sinds 2012, toen de een naar het voortgezet onderwijs ging en de ander naar een nieuwe basisschool) de naam van de moeder gebruiken. Zij staan onder die naam op school en in hun omgeving bekend. Zij willen die naam ook in de toekomst blijven gebruiken. Het zou voor hen vreemd zijn als zij de naam van hun vader zouden moeten gaan gebruiken.

De man heeft ter zitting uitgesproken dat hij hoopt dat er in de toekomst weer contact of omgang zal plaatsvinden, ook al hebben de kinderen duidelijk gemaakt in het kindgesprek dat zij daaraan geen behoefte hebben.

De man heeft ter zitting naar voren gebracht dat hij twijfels heeft of de door de kinderen geuite wens om de naam van hun moeder te hebben, hun eigen mening is of die van de moeder. Verder heeft hij gezegd dat het dragen van zijn achternaam voor de kinderen de laatste verbinding met hem is. Het hof weerlegt dat door erop te wijzen dat de man de biologische vader is en dat hij het gezag over de kinderen heeft en aldus banden met de kinderen heeft.

De wens van de moeder tot geslachtsnaamswijziging van de kinderen zal in de mening van de kinderen zeker een rol hebben gespeeld, aldus het hof, maar dit doet niet af aan het feit dat de kinderen al geruime tijd in de praktijk de naam van hun moeder gebruiken. Het hof heeft in het kindgesprek stellig de indruk gekregen dat de minderjarigen de consequenties van een geslachtsnaamswijziging voldoende overzien en dat het hun weloverwogen mening is, waarbij niet alleen praktische belangen, maar ook een gevoelsaspect een rol speelt.

Het hof verleent daarom vervangende toestemming aan de moeder om een verzoek tot geslachtsnaamswijziging aan de Kroon te doen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:9072

Zaaknummer: 200.187.922/01

RECHTSPRAAK

Verzoek machtiging gesloten jeugdhulp voor jongmeerderjarige. Niet voldaan aan de voorwaarde van een hulpverleningsplan. Rechtbank wijst verzoek af.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft een machtiging verzocht om de jeugdige in een gesloten accommodatie te doen opnemen en te doen verblijven voor de duur van zes maanden. De GI heeft aangegeven dat het diagnostisch onderzoek dat bij de jeugdige is afgenomen nog niet helemaal is afgerond. Er is nog niet gestart met traumaverwerking, aangezien de jeugdige daar nog niet aan toe was. De GI ziet stapsgewijze vorderingen in de ontwikkeling van de jeugdige. Op dit moment gaat de jeugdige naar school en zij gaat ook het gesprek aan met de hulpverlening. Het is merkbaar dat de omgeving en de structuur die de jeugdige thans worden geboden haar goed doen. Zij ontwikkelt zich positief en heeft nu ook een gezond dag- en nachtritme. De komende maanden moet een goede basis voor haar toekomst worden gelegd. De jeugdige en de ouders hebben zich verzet tegen het verzoek van de GI.

De kinderrechter is van oordeel dat ook onder de huidige Jeugdwet (Jw) de jurisprudentie die is gevormd ten aanzien van artikel 29a Wet op de jeugdzorg (vervallen per 1 januari 2015) nog onverkort en overeenkomstig van toepassing is. Uit de gevormde jurisprudentie maakt de kinderrechter op dat afronding van een tijdens de minderjarigheid ingezette en inmiddels gevorderde behandeling die gericht is op het wegnemen van belemmeringen in de ontwikkeling naar volwassenheid, slechts onder zeer bijzondere en zwaarwegende omstandigheden binnen de grenzen van artikel 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) mogelijk is.

Gebleken is dat de jeugdige en haar ouders zich verzetten tegen het verzoek van de GI. Daarnaast staat vast dat er geen hulpverleningsplan voorhanden is, zoals volgens artikel 6.1.2. lid 4 Jw is vereist. Niet is gebleken van een concreet uitzicht op afronding van de behandeling van de jeugdige binnen afzienbare tijd na het bereiken van de 18-jarige leeftijd. Evenmin is duidelijk geworden naar welke andere vorm van jeugdhulp wordt toegewerkt. Gelet op het voorgaande is de kinderrechter van oordeel dat het verzoek van de GI moet worden afgewezen.

nu niet is voldaan aan de vereisten die de Jeugdwet aan een dergelijk verzoek stelt. De jeugdige is over zes dagen jarig. Haar ondertoezichtstelling eindigt op die dag. Gelet op de problematiek van de jeugdige is van groot belang dat de GI zorgt voor een goede overdracht aan het wijkteam. De kinderechter heeft, gelet op het voorgaande, het verzoek van de GI afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:8806

Zaaknummer: 512275

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek om een verklaring van het rechtsvermoeden van overlijden. Vermiste is niet teruggekeerd van het doen van boodschappen. Hij is meer dan 2,5 jaar vermist. De rechtbank meent dat de omstandigheden rond de vermissing en nadien de dood van de vermiste niet waarschijnlijk maken. Nu de wettelijk vereiste termijn van vijf jaar niet is verstreken en verkorting niet aan de orde is, wordt het verzoek afgewezen.

Artikel 1:413 lid 1 BW bepaalt dat, indien het bestaan van een persoon onzeker is en de in het tweede lid vermelde tijdruimte van in principe vijf jaar is verlopen, belanghebbenden de rechtbank kunnen verzoeken dat zij hun zal gelasten de vermiste op te roepen teneinde van zijn in leven zijn te doen blijken, en dat zij, zo hiervan niet blijkt, zal verklaren dat er rechtsvermoeden van overlijden van de vermiste bestaat.

De tijdsruimte vanaf de vermissing of laatste tijding van leven tot aan het verzoek moet ten minste vijf jaren bedragen en kan worden bekort tot een jaar als de omstandigheden de dood waarschijnlijk maken, bijvoorbeeld door oorlogsomstandigheden, een natuur- of andere ramp, een scheeps- of vliegtuigongeval.

In dit geval is de vermiste op 19 januari 2014 boodschappen gaan doen, hij heeft rond 15.00 uur geprobeerd zijn dochter te bereiken. Dat is niet gelukt. Om 15.15 uur was betrokkene niet thuis. Rond 20.30 is de politie gewaarschuwd. Er is een zoektocht georganiseerd. De volgende dag bleek dat betrokkene op 19 januari rond 23.00 uur geld heeft gepind. Op 27 januari is zijn fiets gevonden bij een strandopgang. Ondanks zoektochten en aandacht in de media is niets meer van betrokkene vernomen.

Dat betrokkene zijn familie heeft verlaten zonder bericht achter te laten, past niet bij betrokkene, aldus zijn dochter. De vermissing kan uit niets verklaard worden dan het overlijden van de vermiste.

De rechtbank is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat sprake is van omstandigheden

die de dood van vermiste waarschijnlijk maken. Daarbij overweegt de rechtbank dat verkorting van de termijn van vijf jaren slechts in beperkte gevallen moet worden toegestaan. De rechtbank is van oordeel dat de vermissing weliswaar zou kunnen worden toegeschreven aan het overlijden van de vermiste, maar dat een ander scenario, waarbij vermiste nog in leven is, gezien de omstandigheden, niet kan worden uitgesloten. Omdat dan niet de termijn van een jaar, maar van vijf jaar geldt, moet het verzoek van de dochter worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:13543

Zaaknummer: C/09/506676 / FA RK 16-1702

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling ouderschap. De moeder stelt dat zij na het overlijden van haar echtgenoot geïnsemineerd is met zaad van haar overleden man en dat het uit haar geboren kind haar overleden man tot vader heeft. Rechtbank gelast DNA-onderzoek.

De moeder heeft een verzoekschrift ingediend strekkende tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de man over het uit haar geboren kind. De moeder geeft aan dat zij getrouwd is geweest met de man. De man is overleden. De moeder stelt dat de man, als haar voormalige echtgenoot, heeft ingestemd met de verwekking van de minderjarige. Zij voert hiertoe aan dat ten tijde van het huwelijk de man werd gediagnosticeerd met een zeldzame vorm van kanker waarvoor de man medische behandelingen moest ondergaan, onder andere chemotherapie. Vanwege de kinderwens van de moeder en de man hebben zij besloten zaad van de man in 2011 te laten invriezen. De moeder heeft stukken overgelegd waaruit haar stellingen zouden blijken.

De rechtbank acht de thans door de moeder overgelegde stukken echter onvoldoende om op dit moment het verwekkerschap van de man van de minderjarige, dan wel de instemming van de man met een daad die de verwekking van de minderjarige tot gevolg kan hebben gehad, aan te nemen. Nu in rechte (nog) niet is vast komen te staan dat de man de verwekker van de minderjarige is, is de rechtbank van oordeel dat het verwekkerschap van de man nader moet worden aangetoond middels een DNA-onderzoek. De rechtbank houdt de beslissing op het verzoek van de moeder aan in afwachting van de resultaten van een door de moeder te overleggen DNA-onderzoek.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:13398

Zaaknummer: C/09/501474 / FA RK 15-9560 tb

RECHTSPRAAK

Beëindiging gezag van moeder? Moeder in eerste aanleg schuldig bevonden aan medeplegen van liquidatie van de vader. Veroordeeld tot achttien jaar cel. Raad voor de Kinderbescherming verzoekt gezagsbeëindiging. Rechtbank wijst, gelet op de situatie, het verzoek af.

De rechtbank heeft uit de stukken en het gestelde ter terechtzitting opgemaakt dat er op dit moment geen zorgen zijn over de minderjarige. Zij ontwikkelt zich goed. De moeder zit sinds juni 2014 in voorarrest en sinds die tijd is de minderjarige met instemming van de moeder op een bijzondere en liefdevolle wijze opgevangen door de beide gezinnen van zijn tantes (een zus en een tante van moeder). De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft in zijn rapportage ook geconstateerd dat de huidige opvoedingsomgeving tegemoet komt aan datgene wat de minderjarige nodig heeft en dat er geen directe zorgen zijn over de ontwikkeling van de minderjarige. Dat het goed gaat met de minderjarige is ook bevestigd door degene die in vrijwillig kader hulp verleent aan de moeder en aan beide tantes. Ook de bijzondere curator, die eerder door de Rechtbank Oost-Brabant is benoemd, heeft geen zorgen over de ontwikkeling van de minderjarige. Voorts is ter zitting gebleken dat er nimmer een zorgmelding over de minderjarige is gedaan en dat het gezin van de moeder niet bekend was bij instanties. Slechts nadat de raad is verzocht een onderzoek in te stellen naar gezag en omgang met de halfbroer van de minderjarige, is besloten het onderzoek ambtshalve uit te breiden naar de minderjarige.

De raad heeft in zijn rapportage gesteld dat de ernstig bedreigde ontwikkeling van de minderjarige bestaat uit het klem raken van de minderjarige tussen haar beide families en de emotionele ontwikkelingsbedreiging die dit teweeg zal brengen. Het is de rechtbank echter gebleken dat de tantes en de moeder geregeld hebben dat de minderjarige op regelmatige basis contact heeft met de familie van de vader (zijn moeder en een neef) en dat alle betrokkenen deze contacten ondersteunen. Bovendien heeft de bijzondere curator onder meer als taak om te onderzoeken of het in het belang van de minderjarige is dat er structurele omgangscontacten met de grootmoeder vaderszijde tot stand komen. Alhoewel de impact van de veroordeling van de moeder logischerwijze groot is op zowel de familie van de vader als de

moeder, is de rechtbank van oordeel dat genoegzaam is gebleken dat beide families desondanks in staat zijn het belang van de minderjarige voorop te stellen. Anders dan de raad ziet de rechtbank in het voorgaande geen ernstige ontwikkelingsbedreiging.

De ontstane situatie waarbij de moeder schuldig wordt geacht aan de dood van de vader van de minderjarige brengt wel moreel-ethische problemen met zich, maar leidt, gegeven de huidige situatie, eveneens niet tot een bedreiging van de ontwikkeling van de minderjarige. Indien de moeder ook na hoger beroep verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van de vader van de minderjarige zal dit in de toekomst onmiskenbaar voor de minderjarige een ingewikkeld gegeven zijn om mee op te groeien en zal zij mogelijk op termijn emotionele problemen kunnen krijgen. Een gezagsbeëindiging zal hieraan echter niets veranderen. Bovendien is het de rechtbank gebleken dat alle betrokkenen openstaan voor hulp in vrijwillig kader.

De omstandigheid dat de moeder gedetineerd zit en zodoende mogelijk fysiek niet in staat is om bij de opvoeding van de minderjarige betrokken te zijn, brengt eveneens niet met zich dat zij het gezag niet kan uitoefenen. Ook op andere wijze kan de moeder immers betrokken blijven bij de minderjarige. Daarenboven bezoekt de minderjarige de moeder wekelijks. Het feit dat de raad heeft geadviseerd de moeder het gezag over haar halfbroer te laten behouden, illustreert dat ook de raad meent dat de detentie niet in de weg hoeft te staan aan haar gezag.

De rechtbank concludeert dat in dit uitzonderlijke geval de bestaande situatie rond de minderjarige gecontinueerd dient te worden en het gezag niet beëindigd dient te worden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 15-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:341

Zaaknummer: C/03/210410 / FA RK 15-2895